

[Helge von Rosen.]

4. november f. å. her i salen, hvor jeg bl. a. spurgte hr. Ømann, hvad der var i vejen med statsskattelovens almindelige princip med en summarisk beregnet lejeindtægt for udlejningsværdien af eget parcelhus som indtægt og med udgifterne som fradrag. Jeg prøvede selv at hjælpe ham på glæde med svaret ved at pege på, at den del af renten, som er erstatning for inflation, dvs. som i virkeligheden er opsparing, kan fradrages som en udgift — bortset fra kurstab. Det er jo dette forhold, som sammen med den lavt ansatte indtægt, der følger af boligforligets begunstigelse af den gamle boligmasse, gør, at ikke det almindelige princip, men derimod efterkrigstidens ordning er uretfærdig og er samfundsøkonomisk uholdbar. Den store uretfærdighed foreligger jo mellem parcelhusejere og lejere i den gamle boligmasse på den ene side og lejere i den nye boligmasse på den anden side. Samtidig fører skattefordelen ved parcelhuse, den lave leje, til den skævhed, som hr. Grünbaum for lidt siden nævnte, imellem høje og lave indtægter, men hr. Grünbaums opfattelse af, at det er selve parcelhusskatteprincippet, som giver skævheden — sådan opfattede jeg ham i hvert fald — er efter min mening forkert, det er alene fordelene ved den lave leje og fordelene ved fradrag af inflationspræmiens andel af renten, som giver skævheden. Vi havde jo heller ikke al den utilfredshed, men tværtimod stilhed om hele problemet i trediverne, da det fungerede efter de almindelige principper.

Over for hr. Ømanns retfærdighedsbetragtninger må jeg gentage et konkret eksempel på, hvordan en kapitalist vil bære sig ad, hvis hr. Ømanns lovforslag bliver lov. Jeg tager det samme eksempel som hr. Grünbaum før, men skærer det ud i pap. Kapitalisten sælger for 300.000 kr. obligationer og finansierer dermed et parcelhuskøb. Med en rente på 10 pct. og en marginalskat på henvend $\frac{2}{3}$ eller $66\frac{2}{3}$ pct. falder hans skat på den måde med ca. $\frac{2}{3}$ af de 30.000, og det vil sige med 20.000 kr., som han nu

ikke skal betale indkomstskat af, da han ikke har renteindtægt af obligationerne, som han har solgt og puttet provenuet af i ejendommen. Hans boligudgift bliver derfor disse 20.000 kr. lavere, end det er for den, der må låne sig frem. Eksemplet viser tillige, at hr. Ømanns bemærkninger om hans eget forslag som værende neutralt over for valget af boligform er helt ved siden af.

Hr. Ømann støtter sig til en OECD-rapport om rentepolitikens ineffektivitet på grund af fradragsretten for renter af både privat og af erhvervsmæssig karakter. Efter hr. Ømanns referat at dømme siger rapporten os blot det ganske banale, at enhver fradragsret for renteudgifter, uanset om det er til privat eller forretningsgæld, naturligvis begrænser rentepolitikens virkning. Man kunne jo tilføje det også helt banale, at jo højere marginalsatten er, jo mindre er virkningen af rentepolitikken.

Hvad der derimod kunne være værd at fremhæve som noget, der er mindre påagt end dette helt banale, det er, at den reelle rentebyrde af to grunde er lavere end den nominelle. Den nominelle rentebyrde må reduceres for det første med prisstigningen, inflationsprocenten, og for det andet med marginalsatteprocenten for at komme ned på den reelle rente. Jeg har et yndlingseksempel til illustration: optager en mand f. eks. et lån på 100.000 kr. til 10 pct. p. a. under en inflation på 5 pct. om året, og er hans marginalskat 50 pct., så bliver hans nominelle årlige rentebyrde, altså 10.000 kr., reduceret for det første med de 5.000 kr., som hovedstolen, gælden, reelt går ned med på grund af inflationen, og for det andet med 50 pct., altså andre 5.000 kr. i skattefradrag af de 10.000 kr., som den nominelle rente er, en halvdel, som han oven i købet sparer med det samme under kildeskattesystemet, mens han først fik sin besparelse ved fradragsretten under det tidligere system halvandet år efter. Det er altså en kombination af inflation og marginalskat efter fradrag af hele renten indbefattet inflationspræmien, det er denne kombination, som i virkeligheden er